

НА МИЛЧЕТО

Покачилъ се Шури Бури скришомъ на крушата да се налапа съ нездорѣли круши. Като слизалъ, скжсалъ си гащитѣ. Отишелъ при майка си да ги закърпи.

— Чакай! — викнала майка му. — Сега ще заиграе дрѣновката. Да видимъ азъ цѣлъ животъ гащи ли ще кърпя!

Избѣгалъ Шури Бури на двора. На върха на крушата, дето Шури Бури си скжсалъ гащитѣ, едно пиле се друска на най-тънката клонка и си пѣе.

— Ей, мълчи! — викналъ ядосанъ Шури Бури. — Не обичамъ да ми пѣятъ, когато ми сж скжсани гащитѣ.

— Добре, — рекло пилето. — Нѣма да пѣя повече и още и подарѣкъ ще ти дамъ едни гащи, които никога не се кжсатъ, ако направишъ това, което поискамъ.

— Ти кой си? — попиталъ Шури Бури. — Да не си шивачъ?

— Не съмъ шивачъ. Азъ съмъ Милето, Райското пиле. Е, искашъ ли да станемъ приятели за вѣчни времена?

— Искамъ. Казвай, какво трѣбва да направя!

Бръкнало Райското пиле подъ крилото си, извадило единъ дървенъ ключъ и го дало на Шури Бури.

— Иди съ тоя ключъ въ гората. На най-голѣмия джбъ ще видишъ една вратичка. Ще я отключишъ и ще слѣзешъ презъ хралупата подъ земята. Тамъ ще видишъ единъ бухалъ. Той е затворенъ въ дървена клетка. А до дървената клетка има друга златна. Извади бухала отъ дървената клетка, сложи го въ златната, а дървената клетка ми донеси. Но запомни добре! Ако срещнешъ нѣкое джудже, каквото и да ти говори, не го слушай.

Взелъ Шури Бури ключа, отишелъ въ гората, отключилъ вратичката, влѣзълъ въ джба и по една дървена стълба се спустналъ подъ земята. Колкото по на дълбоко отивалъ, толкова по-тъмно ставало.

— Не ми харесва тая работа, — рекълъ си Шури Бури. — Въ окото да ми бръкне нѣкой,